

kommande ubetinget — som en æret foregaaende Taler har udtrykt sig — var i god Tro, da han tegnede Livsforsikringen. Men efter min Mening er det ingenlunde sket her. Her er Fristen kun et Aar, men i mangfoldige Tilfælde vil en Mand allerede Aar forud kunne forudse, at han bliver kongelig Embedsmand. Det skulde være langt længere Tid. Dertil kommer for Resten ogsaa, at Forsikringer, der er tegnede kort i Forvejen, ikke har stor Værdi, og Grunde, som taler for Afgivelse fra Forpligtelsen til at henvende sig til Statsanstalten, gør sig kun gældende, naar vedkommende virkelig har bragt Ofre. Jeg mener derfor, det var ønskeligt, om det kommende Udvalg blandt mange vigtige Ting, som er fremhævede, vilde have sin Opmærksomhed henvendt ogsaa paa dette, at Bestemmelsen i § 39 kun maa finde Anvendelse, efter at der er gaaet en længere Tidsperiode, end her nævnes, og som Undtagelse under særlige Omstændigheder.

Birch: Naar jeg har taget Ordet i den foreliggende Sag, er det, fordi de ærede Medlemmer, der hidtil har udtalt sig, for en overvejende Del enten har staaet som medledende af Forsikringsselskaber eller har haft en ganske speciel Sagkundskab, der maaske har faaet dem til at se paa Sagen paa en noget ensidig Maade. Jeg synes, der ogsaa burde lyde en Lægmands Stemme. Og ved Lægmand forstaar jeg i dette Forhold en Mand, der hverken har speciel Uddannelse paa dette Omraade eller er Medlem af noget Selskabs Ledelse. Det, jeg særlig vil omtale, er Bestemmelsen i § 19, 3die Stykke, hvorved der skabes en behageligere Adgang for nye Selskaber til efterhaanden at afskrive Anskaffelsesomkostningerne. Det, der søges indført, er, at naar et Selskab har betalt en Provision for Anskaffelsen af en Forretning — og denne Provision er jo, som ærede Medlemmer vil vide, undertiden saa høj, at den kommer helt op mod det første Aars Præmie —, kan man lade denne amortisere gennem al den Tid, hvor den paagældende Forsikring løber, medens man hidtil har skullet afskrive den i Løbet af 5—6 Aar. Det, der støder mig i dette Forhold, er for det første det, der for en Lægmands eller en almindelig Forretningsmands Betragtning er ganske unaturligt, nemlig at man vedblivende kan opføre som et Aktiv noget, der ikke er til Stede, men for længst er givet ud, at man, naar man i sit Regnskab paa den ene Side som Aktiver stiller op, hvad man ejer f. Eks. i Prioriteter, Kreditforeningsobligationer og

saa fremdeles, herunder kan opstille en Post, der hedder Anskaffelsesomkostninger, og som kun eksisterer paa Papiret. Jeg tænker ingenlunde paa at sige, at der ikke skulde være Sikkerhed for denne Udgift. Af de Grunde, der er fremførte af forskellige ærede Talere, er Forholdet det, at der maa siges at være Sikkerhed for denne Post, idet, som det blev nævnt før, Nettopræmien og den samlede Præmie paa dette Omraade er ganske uadskillelige. Men, som sagt, det støder mig, at denne Anskaffelsesudgift vedblivende kan opføres som et Aktiv. Der er dog noget, som er langt værre. Det kan sikkert ikke omdisputeres, at den lettere Adgang til paa lempelig Maade at afskrive disse store Anskaffelsesudgifter; praktisk talt til at betale disse store Agentprovisioner, er noget, der sluttelig falder den forsikrede til Byrde. Det er ham, der kommer til at betale Gildet. Af den Grund er jeg imod, at man kommer ind paa et Skraaplan, der kun kan føre til, at der betales større Provisioner, der i Virkeligheden ikke bliver betalte af Selskabet, men af den forsikrede. Det er ogsaa en Skyggeside ved Sagen, at vi kommer ind paa endnu større kontante Udlæg til Agentprovision. Dette vil let føre til, at man kommer dybere end paa den Kvoteforsikring, hvis Skyggesider er blevet fremdraget af forskellige ærede Talere.

Jeg vil gerne dvæle lidt ved en Udtalelse, der fremkom fra et æret Medlem, idet han talte om „Livsforsikringssagens Fremme“. Men ved dette „Livsforsikringssagens Fremme“ kommer det jo an paa, hvad man mener med „Livsforsikringssagen“. Mener man derved Selskaberne eller Publikum? Jeg ønsker ubetinget, at vi her under Forhandlingen skal opfatte det saaledes, at „Livsforsikringssagen“ for os ikke er Selskaberne, men Publikum. Jeg tillader mig at minde om, at der her i denne Sag er det ejendommelige Forhold, at det at skabe ny Konkurrence, nye Selskaber ikke er det samme som at skabe billigere Vilkaar for de forsikrede, men tværtimod er at skabe dyrere Vilkaar for dem. Jeg beder om, at man vil have dette for Øje under det kommende Udvalgs Forhandlinger, saaledes at man ikke tager Sigte paa at skabe flere Selskaber eller større Konkurrence, men udelukkende eller hovedsagelig holder sig til tre bestemte Formaal, for det første at skaffe Sikkerhed for den Værdi, som den forsikrede søger at skabe sig, dernæst at skabe Letforstaaelighed, saaledes at Lægfolk kan forstaa Sagen, og sidst og ikke mindst, at søge at skaffe smaa Udgifter for dem, der vil skride til Selv-